

מסורת הש"ס

(6) וימא סו. סד: קדושין 1: ונחמי יב. כריתות ה. דף ט. תמורה כו. (נחמי) ג. (ג) ויחפפה פיט ג. (4) (5) ונחמי קד. יב. יב. ע. כ: פסוקים ל. (7) (8) רבא יב. שבת ע. ע. מ"ט ס. (9) ליל ע. ג. (10) גבי ופריש. (11) כ"ה לשלמי ע"י משה"ל. (12) (13) (14) (15) (16) (17) (18) (19) (20) (21) (22) (23) (24) (25) (26) (27) (28) (29) (30) (31) (32) (33) (34) (35) (36) (37) (38) (39) (40) (41) (42) (43) (44) (45) (46) (47) (48) (49) (50) (51) (52) (53) (54) (55) (56) (57) (58) (59) (60) (61) (62) (63) (64) (65) (66) (67) (68) (69) (70) (71) (72) (73) (74) (75) (76) (77) (78) (79) (80) (81) (82) (83) (84) (85) (86) (87) (88) (89) (90) (91) (92) (93) (94) (95) (96) (97) (98) (99) (100)

הנהרות מדר"ב רנשבורג

[א] ה"ה שנת שנת משה רבינו מעיקרו כ"ו יום לליל דשמי מוסר ומן ליל לליל נראה למה שהוקדש וקאמר ירעה ולא יקרב שלמים הוא עלמא ויכיל למאן דאמר במסכת סוכה (דף ג:) דאין דמי אלף הנראה ונראה: ושמי מנה י"ט דמי דמי מ"ו ויכיל דליף דה"ק:

מוסף רש"י

בעלי חיים נדחין. ופ"ה דהרי ממוח דמי לטולטל משום דמי קמי' (תמורה כו) אם דמי דמי ויטולטל ויכיל לליל (ויחמא סד) אין דמי אלף שבועין אלף בעלי חיים שנחה חסרי הנדון (קדושין יא) אין בעלי חיים נדחין. ואין דמי אלף כסא או כעליל כגון שער של שם דמי וקודם ויקרא דמי מת השתלשל יספק הריב אל כל זמן שהקדיש אינו נפסק משום דמי (ועי' ע"ג.)

המפריש פסחו ומס. לקמיה מפרש ארמת מית: לא יביאנו בנו אחרינו לשם פסח. דהוה ליה פסח שמתו בעליו ואין כאן מניין: גמ' שמע מינה בעלי חיים נדחין. בהמה שנדמית בחיים דמיה דמיה גמור שאף לכשנראת למה שהיתה ראויה אינה קריבה אלף רועה דהא דתנן תרעה ולא קרבה שלמים היא גופה ע"ז היא ראייתה כמתחלה של מותר פסח קרב שלמים ודלף כ"ש דלאמר בעלי חיים אין נדחין כפי' שני שערי (ויחמא דף סג:) דגמרא' מבעל מוס שנדמה ולכשעבר מומו נראה ומרישא נמי שמעינן לה אלף משום דמיהא שמעינן חלת נקט לה הכא: ושמי מנה דמי מעיקרא הוי דמי. דהא נקבה או זכר בן שמי שניס מתחלתו לל נראה למה שהוקדש וקאמר ירעה ולא יקרב שלמים הוא עלמא ויכיל למאן דאמר במסכת סוכה (דף ג:) דאין דמי אלף הנראה ונראה: ושמי מנה י"ט דמי דמי מ"ו ויכיל דליף דה"ק:

המפריש פסחו ומת לא יביאנו בנו אחרינו לשם פסח אלא לשם שלמים: גמ' אמר רב הונא בריה דרב יהושע שמע מינה חלת רב **שמע מינה בעלי חיים נדחין וש"מ דהוי מעיקרא הוי דמי ושמע מינה יש דמי בדמים: המפריש פסחו וכו': ת"ד** יהמפריש את פסחו ומת אם בנו ממונה עמו יביאנו לשום פסח אין בנו ממונה עמו יביאנו לשום שלמים ליששה עשר ל"ו אין ל"ו לא קא סבר ג' נדרים ונדרות אין קריבין ב"ט דמית האב אימת איילמא דמית קודם חצות בנו ממונה עמו יביאנו לשום פסח היא חלה אנינות עלייה מעיקרא אלא דמית אחר חצות אין בנו ממונה עמו יביאנו לשום שלמים הא קבעתיה חצות אמר ר' (רבא) לעולם דמית קודם חצות ומאי יביאנו לשום פסח לשום פסח שני אבי אמר לצדדין קתני מת אחר חצות בנו ממונה עמו יביאנו לשום פסח מת קודם חצות אין בנו ממונה עמו יביאנו לשום שלמים רב שרביא אמר לעולם דמית אחר חצות וכגון שהיה אביו גוסס בחצות רב אשי אמר י' לעולם דמית אחר חצות ור"ש היא דאמר י' אין בעלי חיים נדחין רבינא אמר כגון שהפרישו אחר חצות ומתו בעלים אחר חצות וקא סבר חצות קבע: **מתני'** והפסח שנתערב בובחים כולן ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויביא בדמי היפה שבהן מביין זה וברמי היפה שבהן מביין זה **י' (ויפסיד)** המותר מביתו נתערב בבכורות ר"ש אומר אם חבורות כהנים יאכלו: גמ' והא

מי שהיה פרק תשיעי פסחים צח.

שמע מינה דהוי מעיקרו הוי דמי לר"י דפרק לולב הגזול (סוכה דף נב:) מסיק גבי לולב דהוי מעיקרו לא הוי דמי ויש לחלק בין דמי מעיקרו דגבי מצות לדמי מעיקרו דהקרבא ועוד דשאי התם דמעיקרא אפשר למעוטי בתקנתא ולא דמי גמור הוא וא"מ מאי קמ"ל ר' יוחנן כפי"ק דקדושין (דף יז:) גבי צמחה של שני שותפים דכל הניחו תלת מייל דמדקדק ממילתיה שמעינן מממני' דהכא וי"ל דלכתי אשמעינן דעושה תמורה ותמורתה כיואל דה אע"ג דליהא קריבה כלל וסא דלף קאמר דהא לא וש"מ דעושה תמורה כיואל דה לא חשיב אלף מייל דלמיה וא"מ וילף ממחוסר ומן דדמי מעיקרא הוא ולא הוי דמי ויש לומר דשאי מחוסר ומן ללף אימתו מעולם או לשום קרבן חזמן קצוע להיות ראו ליום השמי הלכך לא שייך למילף מיניה בעלמא: **ושמע מינה יש דמי בריב.** פרש"י בתשובתו דלפינו

דכר שלף קדש מתחלה קדושת הגוף אלף לקדושת דמיס דהוי הוא מלקרב לנסוף ללף תימא אין דמי אלף דדבר הקדוש קדושת הגוף ונראה מהקרבא כלל קדושת דמיס ללף אלמלא לנדימו וימיה לר"י הא כל דמי מעיקרו הוא דמי בדמים ואס כן כיון דלאמר דדמי מעיקרו הוי דמי שמעינן נמי דיש דמי בדמים ואר"י דמסתמא ליה דמי מעיקרו קדושת קדושת הגוף כגון שחט וקידל הדס כלי שיש בו מים דלאשון ראשון דמי הוא הלכך אפילו לנסוף רבה הדס יש בו מרלית דס הוי דמי ולהכי איצטריך מו לאשמעינן דלפי' בדמים יש דמי ופ"ק דקדושין (דף יז:) מפורש כל הנזכר: **הא** ע"ה אנית. אף על גב דקרינא דיה לפי אלולו בלילה מכל מקום אינו יכול לשלף מכל מקום זומן שהוא שלם: ופטרין

עין משפט
גר מצוה
לד א ב ג מ"י פ"ד מהל'
ק"פ הל' ה'
ד (מ"י) פ"ה מהל' מצוה
הל' מ' י'
ה (מ"י) פ"ו מהל' משפט
הקדושת הל"ד ופ"ג מהל'
קפ"ו מהקדושין הל' ג'
לד ו מ"י פ"ד מהל' ק"פ
הל' ח':

רבינו חננאל

ש"מ מדקתני ירעה עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמי לנזבה. כיון שאין קריבין שלמים ש"מ בעלי חיים נדחין. ודחוי מעיקרא כי הוא נקבה או זכר בן שמי שנים שאין ראין מעיקרא לשם פסח, או תימא כיון שאין (שלמים) לשם פסח, מעיקרא כי אקדישנה לשלמים אקדישנה אלא נדחוי ומלא קמי ריבא בדמי שלמים אלא יפלו דמי לנזבה ש"מ יש דמי בדמים. הפריש פסחו ומת וכו', ח"ר המפריש פסחו ומת, בני ממונה עמו יביאנו לשם פסח אין בנו ממונה עמו יביאנו לשם פסח. ע"ה. ואוקמא רבא בשפת קודם חצות וזל עליה אנית דאורייתא והוא נדחה לפסח שני. והא דתנן אלא טובל ואוכל פסחו לערב, באניות דרבנן, אבל באניות דאורייתא לא, רב שריבוי אבוי כגון שהיה אבוי גוסס בחצות ומת אחר חצות, בני ממונה עמו יביאנו לשם פסח. והא לא חל עליה אנינות, אין בנו ממונה עמו יביאנו לשם שלמים, דכיון דבבכורות ניסס היה לא היה חיי למעבד פסח ולא קבעתיה חצות. רב אשי אמר לעולם דמית אחר חצות ולא חל עליה אנינות, והא משעת הפסח כיוס טוב שהיב שאמריס בו הלל לשיכך לא חל עליה אנינות, אין בנו ממונה עמו יביאנו לשם שלמים, סאי אמרת דכיון דבבכורות רבי שמעינן הוא דאמר בעלי חיים אין נדחין ומשום הכי מקריב לה שלמים. רבינא אמר כגון שהפרישו אחר חצות ומתו בעלים אחר חצות וקסבר לא קבעה. **מתני'** הפסח שנתערב בובחים ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויביא בדמי היפה שבהן מביין זה כר עד שבעין מביין זה עד שבעין שנתערב בבכורות. רבי שמעון אומר אם חבורות כהנים יאכלו.